

100 éve született prof. dr. Somkuti Elemér

Prof. dr. Somkuti Elemér a soproni erdőmérnökképzés és az erdészeti gazdasági kutatás meghatározó alakja Ózdon született 1923. október 25-én. Erdőmérnöki diplomáját a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kar Erdőmérnöki Szakán szerezte 1949-ben.

Hosszú, változatos és gazdag pályafutásának kezdetén a Debreceni Erdőgazgatóságnál, majd a Miskolci Erdőrendezőszéknél dolgozott.

1952-ben a Magyar Tudományos Akadémia aspiránsaként a Moszkvai Erdőipari Egyetemen *V.G. Nyeszterov* akadémikus tanszékén folytatott kutatómunkát, majd „*Az erdei fenyő növekedésének néhány sajátossága*” című kandidátusi értekezésének megvédésével elnyerte a mezőgazdasági (erdészeti) tudomány kandidátusa tudományos fokozatot és a doktori címet (1955).

Hazaérkezését követően, az Erdészeti Tudományos Intézetben kezdett el dolgozni, amelynek igazgatóhelyettese volt, majd a KGST Fa és Cellulóz Állandó Bizottságának nemzetközi titkárává választották. 1958-ban a soproni Erdőmérnöki Főiskola Üzemtani Tanszékének élére nevezték ki, amelynek 1961-től egyetemi tanára volt. 1962–1965 között Somkuti professzor töltötte be az Erdőmérnöki Kar dékáni tisztét és átmenetileg az egyetem helyettes vezetői tisztségét is.

1966–1969 között a budapesti Faipari Kutatóintézet igazgatójaként tevékenykedett, majd 1969–1975 között a KGST moszkvai titkárságán faipari külügyi megbízást látott el.

1976-ban tért vissza Sopronba, és lett újra az Erdészeti és Faipari Egyetem

Üzemtani Tanszékének tanszékvezető egyetemi tanára (1991. évi nyugdíjazásáig), 1978–1981 között egyúttal rektorhelyettesként részt vett az egyetem irányításában is.

Eredményes munkája elismeréseként több kitüntetésben részesült. 1961-ben az Erdészet Kiváló Dolgozója, 1963-ban a Szocialista Munkáért Érdemérem tulajdonosa lett. A Munka Érdemrend ezüst fokozatát 1968-ban vehette át, 1974-ben pedig KGST Jubileumi Emlékérmeket kapott.

1985-ben szerezte meg a Magyar Tudományos Akadémián a „mezőgazdasági (erdészeti) tudomány doktora” tudományos fokozatot „*Erdészeti termelés a fejlesztési feladatok tükrében*” című disszertációjával. A megengedett korhatár eléréseig, 1988-ig vezette a tanszéket, de ezt követően is megbízást kapott az erdészeti üzemgazdaságtani tárgyak további gondozására.

Munkássága eredményeit szerzőként és társszerzőként megjelentett 6 szakkönyvben és több mint 80 cikkben tette közzé.

Magyarország gazdasági átalakulásával kapcsolatban az erdőtörvény, a földforgalom és az erdőgazdaságok szervezeti és tervezési feladatainak újonnan fellépő problémái foglalkoztatták.

Széles világlátásának köszönhetően a tanszékkel közösen aktív kapcsolatot ápolta a szláv nyelvterületen mű-

ködő erdészeti és faipari gazdaságtani szakmai műhelyekkel, valamint a Göttingeni Egyetem Erdészettudományi Karával. Ez utóbbi *Heinrich-Christian-Burckhardt Emlékérmel* ismerte el munkásságát.

1991-ben vonult nyugdíjba, és bár tanórákat nem tartott, az egyetem és az Üzemtani Tanszék életének aktív résztvevője maradt. Lankadatlan tettvágyának és szellemi frissességének köszönhetően részt vett a szakmai és közösségi eseményeken, az egyetemi szakszervezet elnöke volt.

Szívesen rendelkezésre állt bármely külföldi országból tanulmányútra, tapasztalatcserére érkező oktató, kutató vagy hallgató számára, és nagy lelkesedéssel halmozta el vendégeit nemcsak szakmai, hanem a magyar irodalomra és történelemre vonatkozó ismeretekkel is.

Ballonkabátjától jellegzetes alakjára, a mindig gondos megjelenésére azok is emlékezhetnek, akiket már nem tanított, hiszen megszokott rutinja szerint nap mint nap rőtta útjait a botanikus kertben.

Sopronban az evangélikus temetőben nyugszik.

Dr. Schiberna Endre,
Dr. Stark Magdolna
Archív képeslap: **Sali István**
(EFE, Sopron)

